

skellen i finansiel Henseende ikke betyde ret meget.

Hvor stor en forøget Udgift det foreliggende Forslag vil medføre, er det jo noget vanskeligt at opgøre. Hvis man tænkte sig, at Loven traadte i Kraft i dette Øjeblik, vilde den medføre en årlig Udgift paa 765,500 Kr., altsaa en Stigning i Sammenligning med, hvad der nu anvendes, paa henved 200,000 Kr. årlig. Men her maa det jo erindres, at der i Følge Forslaget vil kunne fremkomme en yderligere Stigning, idet en Del af Bevillingerne ville rette sig efter, hvad der anvendes f. Eks. af Landboforeningerne til Præmier ved Dyrskuer. Forslaget gaar jo nemlig ud paa, at der fra Statens Side skal ydes Halvdelen af, hvad de nævnte Foreninger anvende til saadanne Præmier. Det Beløb, der her er Tale om, kan altsaa stige yderligere. Det samme gælder med Hensyn til Tilskuddet til Hesteavls- og Kvægavlsforeninger. Tilskuddet vil rette sig efter, hvor mange Foreninger der dannes. Endelig vil Tilskuddet til Lønning af Husdyrkonsulenter afhænge af, hvor meget Landboforeningerne selv vil anvende til dette Øjemed. Det vil altsaa ses, at der foruden den Stigning af ca. 200,000 Kr., som man gaar ud fra, at der straks vil finde Sted, kan komme en yderligere Stigning i Statskassens Tilskud. Det er altsaa et ret betydeligt Beløb, der her er Tale om at kræve fra Statens Side. Men jeg tror ikke, der er nogen Grund til at ængste sig i den Anledning. Thi Hovedsagen er jo dog, om man kan sige og med Rette kan sige, at de Penge ere godt anvendte, og det tror jeg ikke, der kan være nogen som helst Tvivl om. Dertil kommer saa et andet Punkt, som man, forekommer det i alt Fald mig, bør tage noget Hensyn til. Naar Landmændene ønske et Forslag som dette, ønske de det jo ikke af den Grund, at de ville have Lov til derved at arbejde mindre, at de ville have Lov til at lægge Hænderne i Skødet. Ingenlunde, Loven vil slet ikke virke i den Retning. Nej, Lovens Virkninger ville gaa i en ganske modsat Retning, idet den netop vil opfordre Landmændene til endnu at arbejde stærkere, end de hidtil have gjort, og endda at gøre dette Arbejde bedre, end de have gjort. Denne Grundtanke i Forslaget bør ikke overses, og der er saa meget mindre Grund dertil, som det jo er et Forhold, der ikke gør sig gældende ved alle de Love, som blive vedtagne af Lovgivningsmagten. Jeg mener derfor ikke, at der er Anledning til at

være betænkelig ved at gaa med til dette Forslag trods de ret betydelig forøgede Udgifter, der er Tale om fra Statens Side.

Jeg vil derfor gerne, idet jeg slutter disse Bemærkninger, tillade mig at anbefale Forslaget til det høje Tings Velvillie, og jeg vil udtale det Haab, at det maa lykkes at faa gennemført denne for Landbruget ret vigtige Sag i indeværende Rigsdagssamling.

Ablefeldt: Nærværende Lovforslag om Foranstaltninger til Husdyravlens og Husdyrbrugets Fremme, der er vedtaget af Folketinget ved 3die Behandling og nu foreligger for dette Ting, har været imødet set med megen Længsel rundt om i Landet. Bitterheden og Skuffelsen vilde sikkert blive stor, hvis det heller ikke i Aarskulde blive til Lov. Jeg kan udtale, at jeg personlig er tilfreds med det, og Landmændene i den Provins, hvor jeg hører hjemme, have, saa vidt jeg har forstaaet, udtalt en lignende Tilfredshed dermed. Det kunde ganske sikkert have været fristende for den højtærede Landbrugsminister at foretage adskillige Forandringer i Lovforslaget, thi han har, som alle vi andre Landmænd, sin Særstilling med Hensyn til forskellige Dele af det. I alt Fald er det jo altid meget fristende for en Minister at sætte sit eget Præg paa et Lovforslag. Naar den højtærede Minister har fulgt sin Forgængers Eksempel og i Hovedsagen holdt sig til Kommissionens Forslag, tror jeg imidlertid, han har handlet fuldkommen rigtigt. Thi ved en Lov som denne gælder det ikke alene om at faa et individuelt Forslag frem, men et, som passer til alle Landets Dele. Det er derfor særdeles heldigt, at ledende Mænd omkring i Landet have faaet Lejlighed til at tale med om denne Sag.

Lovforslaget forekommer mig, som sagt, heldigt. Der kan naturligvis være delte Meninger om det ønskelige i, at Staten tager Sagen i sin Haand og blander sig i Forhold, som ganske sikkert kunde løses af Landmændene selv ved privat Initiativ. Der kan være Farer forbundne dermed. Det er saaledes ganske sikkert, at Landmændene efterhaanden kunne komme til at tro, at de intet kunne gøre uden at faa Statshjælp. Der er ogsaa den Fare, at Landboforeningerne kunne miste noget af det Selvstyre, som er aldeles nødvendigt for dem, hvis de skulle udføre deres Hverv tilstrækkelig godt. Man kan frygte for, at Regeringen, naar saa store Udgifter falde paa Statskassen, skulde blande sig